

KATE CLAYBORN

Szerelmi betűvetés

AMIKOR A JELEK BESZÉLNEK!

„Alig várom,
hogy az egész világ
beleszeressen
a Szerelmi
betűvetésbe!”

– Jasmine Guillory
bestsellerszerző

*fine
selection*

KATE CLAYBORN

Szerelmi
betűvetés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. fejezet

VASÁRNAP TALPATLAN BETŰKKEL DOLGOZOM.

Félkövér az összes fejléc, mert a kliens azt akarja, a felső és az alsó csúcsokat padlókká és asztalokká lapítom az összes betűnél, mind nyújtózkodik, követeli, hogy számításba vegyék, hogy lássák.

Csupa nagybetű, és nem azért, mert a nő szeret kiabálni – legalábbis én nem gondolom, bár egy alkalommal láttam, hogy a férje adott egy kortyot a kávéjából a kisgyermeküknek, és amilyen pillanást az a nő vetett rá, hát attól vélhetően az összes szakállszőre tizenkét-huszonnégy órán belül kihullott. Nos, azt hiszem, azért, mert nem szereti, ha bármi is a lenyúló alsó vonal alá esik. Mindent egyenesen akar, nincs zavaró tényező, semmi, ami elterelhetné a figyelmét, vagy eltéríthetné a tekintetét.

Fekete-szürke tinta, csakis ezt támogatja, és komolyan is gondolja. Egyszer növeltem a betűközt, és finom hegyű tollal fémes, vékony aranyat rajzoltam a fővonálhoz, azt hittem, egy szinte art deco kinézetet biztosan tolerálni fog, ám amikor kinyitotta a jegyzetfüzetet – egy fekete, A4-es, ponthálós semmi extrát –, alig tíz másodperc múltán be is csukta, és két ujjal visszacsúsztatta az asztalon;

fekete kasmírpulóverének ujja nyilvánvalóan a dorgálás részét képezte.

– Meg – mondta –, nem azért fizetlek, hogy *dekoratív* légy.

Mintha legalábbis a dekoratív ugyanazt jelentené, mint a levágottlábköröm-gyűjtőgető vagy a bérgyilkos.

Ez egy talpatlan betűtípusú nő.

Hogy én? Nos, ez nem igazán a Mackworth márka, ezekkel a nagy, félkövér egyenes betűkkel. Ez nem az én szokásos... mit is írtak a *New York Times*ban tavaly? *Szeszélyes? Lendületes? Csintalan?* Rendben, ez nem az én szokásos szeszélyes, lendületes, csintalan stílusom.

De bármit meg tudok tenni a betűkkel, amit ugyancsak írtak a *New York Times*ban, és ezért fizetnek engem az emberek, szóval vasárnap ezt csinálom.

Sóhajtvá bámulok le az előttem lévő papírlapra, és a legrégebbi Staedtler ceruzámmal elkészítem a rácsvonalakat, majd felvázolom a betűket:

M-Á-J-U-S

a közelgő hónapra, elég nagyokat ahhoz, hogy a J keresztelje a középvonalat. Ez olyan... olyan *rövid* szó, nem sok lehetőséget látok benne, nem úgy, mint a klienseim, akik egy kedves tavaszi motívumot akarnak a havi tervezőjük elé, nagy kacskaringókkal és csavart ívvégződésekkkel megírt vidám mondásokkal óhajtják megnyitni az új hónapot. Már négy *Ott kell nyílnod, ahol elültettek*-et és három *Májusi virágok!*-at készítettem, valamint egy *Május buja hónapja* különleges megrendelést annak a szexterapeutának, akinek irodája van a Prospect Park Westben, és aki egyszer azt mondta, el kellene gondolkodnom, vajon hatalmas tollgyűjteményem nem „szimbóluma”-e valaminek.

– A munkámon kívül? – tudakoltam, ő meg csak felvonta módfelett ítélkező, rendkívül szakavatottan cérnázott szemöldökét. Azt a Szexterapeuta Tudja, Milyen Ritkán Randizol Szemöldökét. A havi tervezője puha, rózsaszín bőr, aranygombos kapocccsal, és remélem, érti az iróniát.

Most kezembe veszem kedvenc tollamat, egy finom hegyű Micront – bízom benne, hogy nem szimbolizálja jövőbeni randikilátásaimat –, és szórakozottan a viharvert fa munkalaphoz ütögetem, ami ma munkafelületemként funkcionál. A boltban csend honol, vasárnap van, mindössze harminc perccel zárás előtt. A környékbeli törzsvásárlók nemigen térnek be hétvégeként, mert tudják, hogy elárasztják a Bridge túloldaláról érkező látogatók vagy a turisták, akik olvastak a hangulatos brooklyni papírboltról, amit Cece-liának sikerült valamiféle kötelező látnivalóvá változtatnia, legalábbis azok számára, akik vásárolni szeretnének. De már mind rég elmentek mostanra, táskáikat csinos üdvözlőkártyák, egyedi papírból készült, vékony dobozok, speciális tollak, bőr jegyzetfüzetek töltöték meg, talán még néhány drága designer ajándék is, amit Cecelia halmozott fel a bolt elejében.

Régebben, amikor rendszeresebben dolgoztam itt, élveztem a csendes pillanatokat – a boltban csak én voltam, meg a nem szimbolikus tollam, és bármilyen papír is lehetett előttem, nem volt más dolgom, csak alkotni. Játszani a betűkkel, kísérletezni az alakjaikkal, feltárni a lehetőségeiket.

De ma nem fogadom annyira szívesen a csendet. Inkább azt kívánom, bárcsak visszajönne néhány vasárnapi vásárló, örülnék neki – az összes zajnak, az összes embernek, hogy vadonatúj arcokkal legyek szemtől szemben. Először azt gondoltam, egyszerűen annak az újszerű helyzetnek tudható be, hogy oly régóta félretettem a

telefonom – kényszerszünetet tartok ugyanis a közösségimédia-alkalmazásaimban felgyülemelő kör alakú piros értesítések, valamint az általam közzétett videókkal kapcsolatos megjegyzések miatt, amelyeket régebben szórakozásból csináltam, most azonban leginkább a szponzorok kedvéért. Én, ahogy ecsetfilceket mutogatok büszkén, pedig nem is használom őket olyan gyakran, én, ahogy végigcsavarom a kezem egy tökéletes kacskaringón, én, ahogy átlapozom a vas-tag, fóliázott szélű oldalait valamilyen luxusfolyóiratnak, amin aztán vélhetően túladok.

Végül rájöttem, hogy itt többről lehet szó, mint hogy távol kerültem a telefontól. Ennek oka, hogy szakítottam a parányi hálószo-bám íróasztala fölé kifüggesztett, szeszélyes betűkkel írt, ám elvárásoktól terhelt feladatlistával – legnagyobb, legfontosabb határidőm egyre közeledik, és én nem vagyok közelebb a teljesítéséhez. Megkönnyebbülést jelentett távol lennem egykor otthonos, nevetéssel teli lakásom fagyos légkörétől, ahol mostanában Sibby kimért udvariassága késként hatol belém, nyugtalan szomorúsággal és csalódottsággal tölt el.

Így most a bolt csendje nehéznek, magányosnak érződik. Arra emlékeztet, hogy az utóbbi időben a csend ritka pillanata tele van rettegéssel, agyam nem talál inspirációt. Jelenleg csak én vagyok, meg ez a szó, **M-Á-J-U-S**, és könnyűnek *kellene* lennie. Egyszerűnek és érthetőnek, rendelésre gyártottnak és alacsony kockázatúnak, nem pedig olyan munkának, amit hetek óta kerülgetek. Semmi olyannak, amihez az ötleteimre, a kreativitásomra vagy a különleges stílusomra volna szükség.

Talpatlan, félkövér, csupa nagybetű, semmi csintalankodás.

De *érezek* valamit, ahogy bámulom ezt a kis szót. Valami ismerőst érzek, valamit, amit próbáltam elkerülni mostanában.

Úgy érzem, ezek a betűk hatnak rám. Igazságokat mondanak nekem, amiket nem akarok meghallani.

MAJ*részol, hogy leblokkoltál, mondják nekem e betűk, én pedig pislogok, hogy eltűnjenek előlem. Néhány másodpercig elhomályosult szemmel nézek, megpróbálom elképzelni, milyen is *dekoratív*-nak lenni, mit tennék, ha nem kellene megtartanom a kliensnek tett ígéreteimet. Valamit azokban a széles alsó csúcokban? Játsszani a negatív térrel, vagy...*

MAJ*részol, hogy magányos vagy, szakítanak félbe a betűk, és a látásom ismét élessé válik.*

MAJ*részol, hogy mégsem tudod megcsinálni, mintha ezt mondanák.*

Lerakom a Micront, és teszek egy lépést hátra.

És ő ekkor lép be.

A helyzet az, hogy a betűk nem mindig mondanak igazat rólam.

Néha másokról mondanak igazat nekem, és Reid Sutherland egyike – volt – ezeknek az embereknek.

Azonnal megismerem, annak ellenére, hogy több mint egy éve csupán egyetlenegyszer találkoztunk, annak ellenére, hogy mindösszesen negyvenöt percet töltöttem az ő csendes, fenyegető jelenlétében. Aznap későn érkezett az utolsó megbeszélésünkre – a menyasszonya már itt volt a boltban –, hogy jóváhagyják az esküvőjünkkel kapcsolatos vázlatokat. Az előmeghívókat, a meghívókat, az ültetőkártyákat, a programot – bármit, amihez betűk szükségeltettek, megcsináltam, és igazság szerint addigra már-már kétségbeesetten vágytam rá, hogy befejezzem a munkát, és szünetet tartsak. Már néhány éve szabadúszóként működtem, mielőtt Brooklynba jöttem,

de mihelyst elkezdtem kizárólagosan Ceceliával dolgozni, és intézni a bolton keresztül érkező eljegyzési, esküvői feladatokat, a munkámról szóló hírek futótűzként terjedtek, ami izgalmasnak, ám ijesztőnek is tűnt. A megbízások olyan gyorsan jöttek, hogy többet is vissza kellett utasítanom, ami szemlátomást csak növelte az érdeklődést. Napközben a fejem zsongott a kliensek igényeitől és határidőitől; éjszaka pedig a kezem sajgott a feszüléstől és a fáradtságtól. Csak ültem ott a kanapén, a jobb kezemre tettem egy zacskó megmelegített főzetlen rizst, hogy így enyhítsem a görcsöt, és kifújtam magamból a stresszt a megbeszélések miatt, ahol a párok és a jövőbeni családtagok időnként ingerlékennyé váltak az esküvővel kapcsolatos feszültségtől; a munkám miatt, hogy mosolyogjak, megnyugtassam a kedélyeket, és lágy, romantikus, mindenkinek tetsző terveket vázoljak fel. Eltűnődtem, vajon ideje volna-e végképp felhagynom az esküvői biznisszel.

A menyasszonnyal – aki az Avery névre hallgatott, szőke volt, és karcsú, és mindig valami vörös, krém vagy jégkék öltözéket viselt, vagy bármilyen színűt, amit én biztosan összemaszatoltam volna tintával, kávéval vagy ketchuppal – jó volt együtt dolgozni, lényegre koncentrálónak, udvariasnak bizonyult, helyes énképpel rendelkezett, tudta, mit akar, de nem állt ellen Cecelia papírfajtákkal kapcsolatos tanácsainak, sem az én szövegezést illető javaslataimnak. Első néhány találkozásunk során kérdeztem a vőlegényéről, hogy szeretné-e, ha a terveket elküldeném neki is beszkenelve az e-mail-címére, vagy esetleg akar-e keresni egy hétvégi időpontot a megbeszélésre, ha a vőlegénye akkor könnyebben el tud jönni. Ő mindig csak legyintett karcsú ujjú bal kezével, azzal, amelyiken az apró jegygyűrűt viselte, csaknem ugyanolyan, mint legalább három másik menyasszony, akivel azon a tavaszon dolgoztam, és kedvesen így válaszolt:

– Reidnek tetszeni fog minden, ami nekem tetszik.

Én azonban ragaszkodtam hozzá, hogy az utolsó megbeszélésen a vőlegény is jelen legyen.

És aztán később megbántam. Hogy találkoztam vele. Hogy találkoztam együtt kettőjünkkel.

Most még jobban bánom.

Egy vasárnap délutánt tűztünk ki arra az utolsó megbeszélésre akkor, és most kétszeresen is furcsának tűnik itt viszontlátnom őt egy újabb vasárnapon. Az életem most egészen más, mint akkoriban volt, bár ugyanabban a boltban vagyok, ugyanazon pult mögött állok, valamelyik változatát viselem annak, ami mindig is a stílusom volt – kötött ruhát, kissé bő szabásút, mintásat, ezúttal apró, barátságos rókaarcokkal. Enyhén gyűrött kardigánt, ami egy órával ezelőtt még a táskámba volt gyömöszölve. Tengerészkeké harisnyát és lapos sarkú, borvörös bokacsizmát, amiről Sibby vélhetően azt mondaná, hogy nagyobbnak tűnik benne a lábam, ám engem napjában legalább egyszer megmosolyogtat, még ha Sibby nem is akar ugratni többé.

Tavaly őt azt viselte, amit mások „üzleti lezsernek” hívnak, én pedig személy szerint „hétfégi-karót-nyelt” névvel illetek: sárgásbarna chinót, ami annyira ráfeszült, mintha keményítővel mosták volna, fehér galléros inget a karcsúsított, drágának látszó, sötétkék V nyakú pulóver alatt. Egy elsőre észre nem vett arc volt, minden kétséget kizáróan – annyira csinos, hogy az ember egyfelől azon tűnődik, vajon a tévében látta-e, másfelől pedig, hogy miért tesz bárki is egy ilyen fejét olyasvalami tetejére, ami egy vitacsapat egyenruhájához hasonlított.

De most másmilyennek látszik. Ugyanaz a fej, rendben – szögletes, simára borotvált áll; magas arccsontok, amelyek mintha hullámzó,

árnyékos vonalakat vésnének az állkapcsáig; telt száj, a sarkainál kissé lefelé görbül; orr, ami elég merész ahhoz, hogy passzoljon a többi erős vonásához; ragyogó, tiszta kék szem a sötét vörössesszőke hajánál egy árnyalattal sötétebb szemöldöke alatt. Leszegett nyak, mindazonáltal már nem látszik annyira üzleti lezsernek: olajzöld pólót visel a csípőig érő, cipzárja körül kifakult tengerészkék dzseki alatt. Sötét farmernadrágot, az első zsebek széleinél, ahová a kezeit dugta, kissé megkopva, és nem hiszem, hogy ez az a fajta kopottság, amiért fizet az ember. Szürke cipők, kissé elnyútt kinézetűek.

MAJrézol, *hogy most egészen másmilyen lehet az élete is, gondolom.*

De aztán azt mondja: „Jó estét”, ami, azt hiszem, még mindig azt jelenti, hogy karót nyelt. Ki köszön úgy, hogy *Jó estét?* A nagyapánk, ő igen. Amikor felhívjuk a vezetékes telefonján.

Úgy érzem, ha egy kötetlen „Szia” vagy „Helló” szóval válaszolnék, előidéznék valamilyen szakadást a téridő-kontinuumban, vagy legalábbis arra késztetném őt, hogy megigazítsa a nyakkendőjét, amit nem is visel. Nem volna szabad, hogy megtevésszen a ruházata. Lehet, hogy idefelé jövet megtámadta egy galád vitacsapat-kapitány, akinek új öltözékre volt szüksége, és ezért néz ki most úgy, ahogy.

Megelégszem egy „Helló” köszönéssel, de könnyeden, vidáman teszem – *lendületesen*, ha úgy tetszik –, és bármibe lefogadom, hogy Reid *biccent*. Mintha azt mondaná: „Ez az üdvözlés elfogadható számomra.” Röpke elképzelésem van arról, milyen lehetett az esküvőjén. Vélhetően ezt a biccentést csinálta, amikor a pap azt mondta: „férj és feleség”. Valószínűleg kezet rázott Averyvel ahelyett, hogy megcsókolta volna. Tényleg nem gondolom, hogy a nő bánta volna. Mindig olyan szép volt a rúzs.

– Üdvözöllek a... – kezdem, ugyanakkor ő újból megszólal:

– Még mindig itt dolgozol – állapítja meg. Lapos, ugyanaz, mint minden, amit valaha is hallottam tőle, de érezhető benne némi kérdés, meglepődés is.

Szóval, *talán* tud valamit arról, hogy mivel foglalkoztam, amióta az esküvőjére minden egyes papírdarabot megszóvegeztem.

De azt bizonyára nem tudja – nyilvánvalóan *nem* tudhatja –, miért döntöttem úgy, hogy az ő esküvője lesz az utolsó munkám.

Nyelek egyet.

– Helyettesíték – magyarázkodom, és ez ...kevésbé lendületes. Óvatos. – A tulajdonos szabadságon van.

Még mindig ott áll az ajtóban, a sok fényes papírdaru alatt, amelyeket Cecelia aggatott a mennyezetre a bejárat közelében. Mögötte, a kirakatban különféle új egyedi papírtokok látszanak, Cecelia ezekről áradozott nekem úgy két hete, amikor utoljára beugrottam utánpótlásért. Minden csupa szín, a rózsaszínek, zöldek, halvány-sárgák tavaszünnepe, derűs menedéke az utca többnyire szürke tónusainak odakint, s most úgy tűnik, mintha egy emberi felhőkarcoló lépett volna be.

Ami az egyik igazságra emlékeztet Reid Sutherlanddel kapcsolatban.

Arra emlékeztet, hogy kissé elveszettnek látszott aznap. Kissé szomorúnak.

Ismét nyelek egyet, és teszek egy lépést előre, felkapom a Micro-nomat kliensem jegyzetfüzetének margójáról, készen arra, hogy becsukjam és félretegyem. **M-Á-J-U-S**, hirdeti, és ezúttal valami más jut eszembe. Már közeledik Reid és Avery első évfordulója. Június 2., ez volt az esküvő időpontja, és bizonyára Reid jó előre tervez, de valószínűleg ő általában ilyen fickó. Alighanem emlékeztetőt kapott a telefonjára. És bizonyára az a típus is, aki követi a szabályokat,

az összes szokást. Papír, ez a hagyományos első évfordulós ajándék, és valószínűleg ez hozta ide. Nagyon kedves dolog eljönni egészen Brooklynig, arra a helyre, ahol együtt választották az első papírjukat. Vagyis, azt hiszem, ahol Avery választotta, és ő valahogy... csak pislogott rá, amit Avery jóváhagyásnak vett.

Óriási megkönnyebbülést érzek. Van *magyarázat* rá, arra, hogy itt van. *Nem* az, hogy tudja.

Rajtam kívül senki sem tudhatta.

Félretolom az útból a jegyzetfüzetet, összekulcsolom a kezem a pulton, és segítőkészen felnézek. Persze azon kapom magam, hogy egy ember alakú gránitdarab arcán igyekszem összetoborozni a vidám fesztelenséget, ami mindig is akkora sikert jelentett itt nekem, ami jobb kedvre derített a mai műszak alatt.

Nevetséges módon csak olyan mondatokra tudok gondolni, amelyek mintha egyenesen Jane Austentől származnának. *Segítségre van szüksége, uram? Mit óhajt ma este? Melyik pergamenszerű termékünk nyeri el a tetszését leginkább?*

– Feltételezem, ezt elvárják – közli, mielőtt megállapodhatnék egy kérdésnél. – Amilyen sikereid voltak, neked nem lenne szükség erre az állásra.

Nem néz rám, amikor ezt mondja. Elfordítja a fejét kissé, a fal felé pillant balra, ahol üdvözlőlapok láthatók, amelyeket Lachelle, Cece-lia egyik állandó kalligráfusa tervezett. Élénk, merész színek ezek is – Lachelle leginkább drágakőtónusokat használ a projektjeihez, apró gyöngyöket tesz rájuk egy kis csipesszel, amelyet úgy mozgat, mint-ha sebési munkát végezne. Szeretem őket, hármat ki is függesztetem belőlük a falra az éjjeliszekrényem fölé, de úgy tűnik, Reid még csak észre sem veszi őket, ahogy a tekintete visszavándorol rám.

– Láttam az írást a *Times*ban – folytatja, azt hiszem, magyarázat-
képpen. – És a cikket... – nyel egyet, felkészülve valamire: – a *Buzz-*
*feed*en.

LOL, gondolom, vagy talán látom: talpatlan, félkövér, csupa
nagybetű, élénksárga háttér. Reid Sutherland végiggörget a *Buzz-*
*feed*en, a húsz rólam szóló gifen, amint épp különféle betűket rajzo-
lok, velős képfeliratokkal arról, hogy ez már-már szeméremsertően
kielégítő, és figyelni, ahogy határozott mozdulattal egy tökéletes, dőlt
E betűt rajzolok ecsetfilccel.

Vélhetően szemrángást kapott tőle. Aztán valószínűleg törölte a
keresési előzményeit.

– Köszönöm – felelem, még ha nem is hiszem, hogy ezt bóknak
szánta.

– Avery nagyon büszke. Úgy érzi, mintha előnyös helyzetet biz-
tosított volna magának azzal, hogy akkor megbízott téged. Mielőtt
te lettél...

Elhallgat, de úgy tűnik, mindketten befejezzük az elkezdett mon-
datot. *A Park Slope tervezője*, így neveznek most. Ez távolított el az
esküvői biznisztől, erről írt a *Times* tavaly év végén, ez az, ami csak az
elmúlt hónapban három konferenciahívást eredményezett számom-
ra, ez hozta el nekem azt a határidőt, amit épp kerülni próbálok.
Az egyedi tervezésű naplókat és tervezőket, az asztali naptárakat, az
alkalmi kréta falinaptárt a leginkább kézművesmegszállott kliense-
im teljesen felújított barna homokkő otthonaiba, akiknek Agatha és
Sebastian nevű kisgyermekük vannak, fehér metrócsempés kony-
háik, és friss virágaik a rusztikus stílusú asztalaikon, amelyek soha
nem láttak vidéki házat belülről, de még kívülről sem. Nem is any-
nyira az életüket szervezem, mint inkább azt, hogy az a szervezés – a

munkaelvonulás, a hétvégi ünnep, a játszódó, a zeneóra – különlegesnek, szépnek, egyszerűnek hasson.

– Azt akarod, hogy tervezek neki valamit?

Mostanában nem vállalom új klienseket, erre az új lehetőségre igyekszem koncentrálni, de azt hiszem, okos ötlet az egyéves papír-évforduló esetében. Egy egyedi határidőnapló, talán, és nem mintha titkon nem tartoznék bocsánatkérés-szívességgel neki. Persze, ha ezt szeretné, nem sok időt hagy rá, különösen, ha azt akarja, hogy tervezem meg előre az egész évet, amit egyes kliensek előnyben részesítenek. Itt, Brooklynban leginkább havi tervezőt készítek, de Reid és Avery, azt hiszem, többnyire Manhattanben tartózkodik. Averynek az eljegyzéskor elegáns címe volt az East 62-ben; olyan pénzmeny-nyiséggel rendelkezett, amit én még elméleti síkon sem értek, nem beszélve a gyakorlatiról.

Most első ízben változik valami az arcán, megrándul valami azokban a lefelé görbülő sarkokban. Egy... mosoly? Lehetséges, hogy elfelejtettem, milyen is egy mosoly, amióta bejött? Jesszusom! Ám még ez a röpké arckifejezés, ez az érzelmi felvillanás is – megváltoztatja őt. Az elsőre észre nem vett arc egy még másodsorra sem észrevetté válik. Készíts-egy-fotót-és-mutasd-meg-később-a-barátaidnak arccá.

Reid nagyon magas. Rendkívül magas. Utálok magam, amiért a tollaim szimbolikájára gondolok.

Egy *nő*s ember kapcsán nem kevésbé.

– Nem – feleli, és eltűnik róla az a fajta mosoly.

– Nos – mondom *extra* vidáman –, vannak más ajándékaink...

– Nem egy boltoslányt keresek – közli félbeszakítva.

– Egy... *boltoslányt*?

Most ő az, aki szakadást idéz elő a téridő-kontinuumban, vagy talán valamilyen szakadást az én rendes körülmények között csintalan

arculatomban. Bárcsak szétcipzárázhatnám a homlokom, és az ő személyére engedhetném a valkűröket. Rosszabb lenne, mint a vitacsapat-kapitány támadása, komolyan mondom.

Csak pislogok rá a pult fölött, és várom, hogy elpárologjon a dühöm. Ám ekkor, mielőtt még betapaszthatnám a szakadást, lábujjhegyre állok, eltúlozva kipillantok a válla fölött (két elsőrendű váll a egyikén, nem mintha érdekelne) az utcára, egy divatos borbélyüzlet sötétzöld vászonernyőjére, ami lágyan libeg a tavaszi szellőben.

– Időgéppel jöttél ide? – tudakolom kedvesen. Visszaereszkedem a sarkamra, és ránézve elkapom a tekintetét.

Kifejezéstelen, lapos. Nincs rajta harag vagy derűlttség. Ő a *legtalpatlanabb* betűtípusú személy.

– Időgéppel – ismétli.

– Igen, időgéppel.

Mert senki nem mondja, hogy „boltoslány”, amióta... a *pergamentermékek* óta, mindössze ennyi jut eszembe, bosszantó módon. Ilyenformán tehát egy módfelett kiábrándító „Nagyon régóta” megállapítással fejezem be.

Érzem, hogy leengedem a vállam. Egészen rossz vagyok konfrontációban, bár ez az ember a kifejezéstelen, csinos arcával szemlátomást szokatlan képességgel bír, hogy rávegyen, legalábbis meg akarjam próbálni, hogy jobb legyek benne.

Megköszörüli a torkát. Világos a bőre, esztétikailag illeszkedik sötétszőke hajának vöröses tónusához, és részben azt remélem, szégyenében vagy zavarában elpirul, valamilyen fizikai reakciót várok, ami eszembe juttatná, hogy mit láttam benne hónapokkal ezelőtt. Valamit, ami emlékeztetne rá, hogy ő nem egy emberméretű viharfelhő, ami az esős évszakban megjelenik monszun idején, amiről már éreztem, hogy a hatalmába kerít, amikor ő besétált ide.

Ám az arcszíne nem változik.

Tévedhettem aznap, amikor elveszettnek vagy szomorúnak hittem. Lehet, hogy egyszerűen csak egy önelégült, karót nyelt mihaszna. Ha ily módon gondolok rá – bárcsak jobban érezném magam tőle amiatt, amit tettem, de nem így történik, nem igazán. Az egész olyan...

Olyan *önhitt* volt. Olyan amatőr.

De immár egészen kijövök a sodromból, bármilyen hibát követtem is el, kiváltképp, hogy ő nem is tud róla. Lehet, hogy nem vagyok jó konfrontációban, ám szerfelett, szakavatottan jó vagyok abban, hogy miként kerüljem el. Képes vagyok magamra öltetni egy mosolyt, Cecelia helyett befejezni ezt a műszakot, és kitessekélni innen Reidet, vissza a bármilyen portással-örzött-sokemeletes házába, ahol a divatos feleségével lakik, akinek soha nincs ketchupolt a ruháján. Egy *boltozlány*, az isten szerelmére!

– Egyébként – mondom, összeszorítva a fogam, azt remélve, hogy ez egy mosolyra hasonlít – segíthetek *majd* valamiben?

M-Á-J-U-S, gondolom, amíg szünetet tart. Lapos, lapos, lapos.

– *Majd* igen – mondja, és első ízben veszi ki a kezét a zsebéből.

És nem hiszem, hogy meg tudnám mondani, tényleg, hogy mi ébreszt rá arra, hogy a *monszun* kevesebbet árul el a valóságnál, hogy ebből hamarosan szökőár lesz. Nem hiszem, hogy meg tudnám mondani, mit veszek először észre: a tényt, hogy nincs jegygyűrű a bal kezén? A sarkát annak a vastag papírnak, amit elkezd kihúzni a kabátja belsejéből? A matt finisht, az antik krémszínt, amin, emlékszem, Avery végigsimította a hüvelykujját, összeszorított szájjal mosolyogva, elégedetten? A felvillanó színt – *színeket* –, amit a végleges változatnál használtam, a szőlőindákat és leveleket, a felvázolt színjátészó szárnyakat...?

De tudom. Azt tudom, hogy Reid azért jött, hogy kérdezzen.

MAJrézom, hogy a **M-Á-J-U-S** szó visszhang és megérezés.

Addig nem szólal meg újra, amíg elém nem teszi azt az egyetlen-egy lapot.

Az esküvői meghívóját.

Figyelem, ahogy a szeme végigfut a betűkön, és tudom, mit lát. Tudom, mit hagytam ott; tudom, hogyan hatottak rám azok a betűk.

De nem gondoltam volna, hogy bárki más is megtudja valaha.

Reid aztán felnéz, és újra rám emeli a szemét. Tiszta kék. Szökőár, amikor beszél.

– Talán elmondhatnád, honnan tudtad, hogy a házasságom nem fog sikerülni.

2. fejezet

EZ AZTÁN A SZESZÉLYES!

Nem ez a pillanat, nyilvánvalóan. Ez a pillanat inkább ehhez hasonlít: *Mennyire lenne észrevehető, ha a stressztől belehánynék a pult alatt lévő szemetekukába?*

De a meghívó, amit Reid letett közénk? Az, ami kiszívja a szobából az összes rendelkezésre álló levegőt, miközben a meggondolatlanságomra emlékeztet?

Az egyértelműen szeszélyes.

Avery javaslata volt a *Szentivánéji álm*-téma, amelyet az első randevúja ihletett Reiddel. „Shakespeare a Parkban?” – kérdezte, mint ha én talán még nem is hallottam volna róla, pedig határozottan igen. Sibbyvel egyszer elmentünk, nem sokkal azután, hogy ide költöztem, és még a legjobb barátnőm és szakértő idegenvezetőm/főfigyelemelterelőm szerepét alakította. Nem feltétlenül választanám jó első randi tevékenységnek, de ez azért van, mert amikor elmentünk, tízezer fok lehetett kint, és a darab a *Troilus és Cressida* volt, ami, már amennyire meg tudtam ítélni, alapvetően a szexkereskedelemről szólt.

De a *Szentivánéji álom* – az romantikus volt, azt hiszem, legalábbis néhány részletében. Az erdők, a tündérek, a párok párosítása, és Avery elég jelentőségeltjesnek tűnt ahhoz, hogy irányítsa az időjárási viszonyokat, így a randi Reiddel vélhetően tökéletesnek bizonyulhatott.

Könnyű volt, tényleg, felépíteni a vázlatot. Temérdek díszes szövegezés, a szemléltető részek átfedésben vagy beleszőve. Jól elszórákoztam ezzel a munkával, és mindenkinek tetszett, akinek megmutattam.

Kivéve Reidnek.

Az arca jelenleg nagyon hasonlít ahhoz, amilyen aznap volt, amikor találkoztunk, és meglátta az összes előzetes tervünket. Mint ha egy profi szemöldökráncoló-tanfolyamon venne részt, és a szája mintha valamilyen legörbülő szolgáltatással rendelkezne. Rám szegezi a tekintetét. Kétségkívül észrevenné, ha hánynék a stressztől.

– Nem tudom, miről beszélsz – próbálkozom, de éppolyan rossz vagyok a hangom mérséklésében, mint amilyen jó Reid abban, hogy minden egyes dolgot kellően mérsékeljen a fizikai jelenlétével kapcsolatban. Szinte rajzfilmszerűnek hangzik; félig azt várom, hogy ezt követően kibuggyanjon belőlem, hogy *Véghez is vittem volna a tervem, ha nem léptek közbe, ti ütődött kölykök!* Szorosan kulcsolom a kezem, összefont ökleim elhúzódnak onnan, ahol a meghívó fekszik közöttünk, mintha égetné a bőröm, ha hozzáérnék.

De Reid nyilvánvalóan nem érez efféle vonakodást. Kinyújtja a kezét – egy nagy kezét, széles tenyérrel, hosszú ujjakkal, *felejtjük el a szimbolikát* –, és két ujjal megérinti a papír sarkát. Nem nézek rá, de remélem, hogy a szünet arról szól, hogy újragondolja mindezt. Remélem, úgy dönt, hogy amit látott, az végül is nem igazán van ott. Nem tudom, mi történt vele és Averyvel, de hé, a szakítások zűrösek

lehetnek. Az ember elkezd mindenféle okokat keresni, amiért a dolgok rosszul mennek, nem igaz? Két évvel ezelőtt Sibby kidolgozott egy elméletet arról, hogy a bendzsós, akivel randizott, nem tudja elkötelezni magát felé, mert a bendzsónak mint hangszernek „vándorhangja” van.

Ez azonban nem valós remény, abból ítélve, ahogy Reid bámul le a meghívóra. Ő nem az a típus – ellentétben velem, azt hiszem –, aki hazudik önmagának.

– Van egy titkos kód ezen a meghívón – közli, miközben továbbra is lefelé néz. – Egy minta.

Ó, *istenem!* Fél órája még panaszoltam a napvégi csendet a boltban, de most nagyon örülök neki. Ha Cecelia hallaná, ha bármelyik vásárló hallaná – *istenem*, ha kikerülne a közösségi médiába –, nem hiszem, hogy jót tenne a karrieremnek. Azoknak a konferenciahívásoknak, ahol mindenféle szakmai ígéreteket tettem, amiket nem is biztos, hogy be tudok tartani.

Azt hiszem, mindent tönkretenne, ami azt illeti.

– Én...

Mielőtt még akár csak megpróbálkozhatnék egy nagyon nem meggyőző tagadással, Reid keze megmozdul, mutatóját végighúzza a meghívó első során, a második szón: *Házasság*. Ujjhegye közvetlenül a *H* fölött nyugszik, amely betű fölét rajzoltam az első tündért – balra néz, karcsú, finom lábának vége megérinti a betű második vállát –, erezett szárnyai – a legfinomabb hegyet használtam hozzájuk – teljesen szétnyitva, ahogy leereszkedik. Szökének rajzoltam, amilyen Avery is, bár elég parányi ahhoz, hogy egyszerű arcvo-násai bármilyen hasonlóságot is sugalljanak.

Reid ujja ismét megmozdul. Második sor, ahol a nevük egymás mellé került, összekötve egy szőlőindás & jellel, amelyre különösen

büszke vagyok. A *Reid* szónál az ujja megpihen, megkoppintja az *i*-t, amelyet a szerelmi bájital finom aranyceppjével pontosztam a második felvonásból, egy huncut külsejű Puckot rajzoltam fölé, keze kinyújtva, mintha épp most fejezte volna be a munkát.

Harmadik sor, ahol alkottam valamit a *Four Seasons Bálterem B-jéből*, az alsó ív leveles hammockká változott, egy alvó Titánia hosszú, hullámos haja borítja az ívvégződést.

H-I-B...

Reid egyfolytában kopog. A nagy *Á* az *Ádám*-ban, a hegedűs nevében egy felvont szemöldökű tündér, a háromszögletű úrbe dugva, parányi, karcsú ujját vigyorgó szájához emelve, derűsen int csendre mindenkit. A *Z* a *Zenés parti*-ban egy másik piruló, mosolygó tündér, fél kézzel lógva a keresztvonalon. Az *o* a *Különleges alkalom*-ban Zuboly számárfeje, ahogy kikandikál az úrból, egyik hosszú füle kisé meghajlik. Az *l* a *Köszönettel*-ben egy magabiztos Oberon, neki-dőlve a magas, felnyúló szárnak. Az egész szétszórva, a sok betű között, de mégis... mégis ott van.

H-I-B-Á-Z-O-L

– Vannak más rajzok is – mondom.

Még mindig félek hozzáérni a papírhoz, de a fejemmel az első sor fölötti virágos boltív felé bökök. Vannak további vázlatok is teljesen kidolgozva, némelyikük még a betűkön vagy azokon belül is. A virágok és a szőlőindák, a...

– Nem olyanok, mint ezek – jegyzi meg, és felfelé húzza az ujját, ezúttal visszafelé halad a rejtett szó fölött, amíg újra a *H*-ra nem koppint. – Nem tünd... – botlik meg a nyelve a *t*-ben, a ránc a homlokán szinte árokká mélyül ezen a ponton. Nem hiszem, hogy életében sok alkalma lett volna tündérekéről beszélni, gondolom, az első

randevún kívül az exfeleségével. Megköszörüli a torkát. – Nem... karakterek. Ez egy minta.

– Ez véletlenszerű. Egy egybeesés.

Miközben mondom, összeszorul a gyomrom, ami különbözik a stressz miatti hányingertől. Elég rossz, hogy mindjárt a legelején ezt tettem, most meg majd gázlángozni fogom? Durva. Erről egy cselekményszál jut eszembe a *Troilus és Cressidából*, vagy talán valami személyesebbre emlékeztet.

– Nem. – Ez a leghangsúlyosabb szótag, amit kimondott, amióta besétált az ajtón, felemeli a tekintetét a meghívóról, így egyenesen rám néz, és *oda*. Ez az, ez az, ami akkoriban arra készítetett, hogy azt gondoljam, Reid Sutherland elveszettnek, szomorúnak tűnik. Ez a kifejezés a szemében. – Értem – mondja. – *Ismerek* mintákat.

Érzem, hogy összeráncolódik a homlokom, ahogyan ezt mondja, mintha elég ostoba lettem volna ahhoz, hogy elrejtsem a *HIBÁZOL* szót egy olyan fickó esküvői meghívóján, aki feltalálta a Morsekódot, vagy ilyesmi.

– Nem bankár vagy? – érdeklődöm.

Homályosan emlékszem, hogy Avery mondott valamit arról, hogy Reid a Wall Streeten dolgozik, amit én működését tekintve bankárok, egy rakás fekete meg tengerészkek öltönyös ember méhrajaként értelmezek, dollárjelekkel a szemükben pupillák helyett.

– Kockázatszakértő vagyok – feleli, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Egy mi?

Alig láthatóan megrázza a fejét, azonmód válaszol:

– Matematikai modellek befektetésekhez. Kockázatkezelés. Számok, kód. Tudod, mire gondolok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Húha, nem tudom, mire gondol. Ahogy azt mondta, „matematikai modellek”, nekem mindössze annyi jutott az eszembe, hogy tízedikben a geometriatanárom kockát épített menzás szívószalakból és szupergyurmából. Felteszem, Reid nem ezt a fajta munkát végzi.

– Persze – felelem, amit érdekes módon Mr. Mestellernek is mondtam, amikor megkérdezte, értem-e az óráját a szívószalakkal és a szupergyurmával.

Geometriából kettest kaptam.

Csend következik. Hosszúnak érződik, bár bizonyára csak néhány másodperc lehet, a meghívó sírkőként fekszik közöttünk. Felirat, ami *nem* csintalan: *Itt nyugszik mindaz, amiért dolgoztál. A te rakoncátlan, beleavatkozó kezéd által lelte halálát.*

Némán levegőt veszek az orromon keresztül, mielőtt újra megszólalok:

– Sajnálattal hallok a válásodról.

– Nincs szó válásról. Nem... nem is volt esküvőnk.

Szóval, felejtjük el a hányást a szemeteskukába! Egyszerűen csak beleköltözöm, mint egy darab szemét, ami valóban vagyok.

– Én annyira...

– Nem emiatt – jelenti ki, újfent megérinti a meghívó sarkát, aztán a kezét a zsebébe süllyeszti, és alig láthatóan tesz egy lépést hátra. – Vagyis inkább nem csak emiatt.

Eltűnődöm, vajon felszerelkezhetnék-e takaróval a szemeteskukában. Párnát nyilvánvalóan nem érdelek.

– De még mindig szeretném tudni. Szeretném tudni, miből gondoltad.

Csak néz rám azzal a szigorú tekintettel, azokkal a szomorú szemekkel, és azt hiszem, sok dolgot mondhatnék. Mondhatnám, hogy